

תת"ע (חיפה) 4051-11-22 - מדינת ישראל נ' מאלכ אבו אלעולא

תת"ע (חיפה) 4051-11-22 - מדינת ישראל נ' מאלכ אבו אלעולאשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 4051-11-22

מדינת ישראל

נגד

מאלכ אבו אלעולא

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[13.07.2024]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם.

לאחר שעיינתי בבקשה, במסמכים שצורפו לה לאחר מכן, בתגובת המאשימה, בתגובת הנאשם לתגובת המאשימה;

וכן במסמכי התיק, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ההזמנה לדיון שהתקיים ביום נשלחה לכתובתו הרשומה של הנאשם כשעליה מצוינים תעודת הזהות של הנאשם

ומספר תא דואר (זיהוי חד ערכי). אישור המסירה חזר ביום 31.10.22 (משמע, קשר ישיר לדיון בהתקיים ביום

21.12.22), ועליו מצוין "לא נדרש". די בכך על מנת להקים את חזקת המסירה ואין בטענות בעלמא אותן העלה

הנאשם כדי לסתור החזקה.

לכך יש להוסיף כי טענות הנאשם באשר לעורך דין אליו העביר הטיפול בתיק לא גובו בראיות או בהתייחסות מטעם

אותו עורך דין נטען (שאף זהותו לא הובררה), ולכן אינן בעלות משקל. ר' לעניין זה עפ"ת 4290-01-20 אהמד ניג'ם

נ' מ"י (20.01.20)

"שלישית, גם אילו היה מקום לטענות המערער באשר להפסקת ייצוג, היה עליו לבסס טענות אלו כנדרש על מנת

לבחון האם אמנם מדובר בכשל בייצוג, והיה עליו ולהציג בפני בית משפט קמא את עמדתו ותגובתו של עורך הדין של

המעסיק, וזאת לא נעשה.

טענות המערער לגבי הפסקת הייצוג ללא ידיעתו בשל אי תשלום שכר הטרחה, נותרו כטענות בעלמא, כשלא הוצגה

כל תשתית ראייתית שהיה בה כדי לתמוך בטענה זו, כפי שציין בצדק בית משפט קמא.

(ראו לעניין זה: עפ"ת 20404-02-17 ופא ערמין נ' מדינת ישראל; מח 3546/05 אביגדור נימני נ' מדינת ישראל-

סעיף 10 להחלטה; ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 - כל ההחלטות פורסמו בנבו).

עפ"ת 51861-01-23 מקחניאן (8.3.23).

"טענת המערער כי התקשר עם עו"ד שהיה אמור לייצגו הייתה נכונה לתחילת הדרך, אולם משעה שעלה כי הקשר עם עו"ד נותק, לא היה פטור המערער ממעקב אחרי הליכי הדיון בעניינו, וכל טענה אחרת משמעה טמינת ראש בחול, שאין בה כדי להצדיק אי התייצבות".

וכן עפ"ת 73089-07-23 בלאל אבו דהוק (22.1.24)-

"בעל דין המיוצג על ידי עו"ד נדרש להתעניין אצל בא-כוחו מה עולה בגורלו של ההליך. בעל דין אינו רשאי לנתק קשר עם סנגורו, להתעלם מחובותיו במסגרת ההליך, לא להתייצב לדיון ולאחר מכן לצפות כי תישמע טענתו לפיה לא ידע על המתרחש".

מהטעם האמור, אני קובע כי הנאשם לא הציג נימוק שיש בו כדי להצדיק את היעדרותו מהדיון.

מעבר לאמור, עיון במסמכי התיק מלמד כי ההודעה על גזר הדין נשלחה אף היא לאותה כתובת וחזרה ביום 21.2.23 בציון "בהעדר הנמען נמסר למי שגר עמו בבית..." כשעל אישור המסירה חתום "עבד אל רחמאן אבו אל עולא" (בנו של הנאשם). משמע, הנאשם נחשב כמי שיודע על פסק הדין ממועד זה והיה עליו להגיש הבקשה תוך 30 ימים ושעה שלא עשה כן, הרי שלבית המשפט לכאורה אין סמכות לדון בבקשה, אלא בהסכמת תובע. בכל מקרה, מדובר בשיהוי חמור שלבדו מצדיק דחיית הבקשה. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

בנוסף, הנאשם לא מעלה טענות הגנה מלבד טענות כלליות שאין בהן כדי לבסס חשש לעיוות דין, מה גם שעיון בדו"ח מלמד כי בתגובתו של הנאשם יש משום ראשית הודיה (אם לא מעבר לכך) "[לא] הייתי מדבר בדיבורים רק הסתכלתי מי זה" (ההדגשה שלי- א"ל).

בשולי הדברים אציין כי עם כל הצער שבדבר, פציעת בנו של המבקש שארעה כשמונה חודשים לאחר הדיון, אינה רלבנטית ואף לא הצדקה לקיים בבקשה דיון במעמד הצדדים, שעה שהמבקש לא הציג שום נימוק המצדיק זאת. מהטעמים האמורים, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו. זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ד, 13 יולי 2024, בהעדר הצדדים.